

O konci a o začátku

Jakub Strouhal (1. místo v I. kategorii)

Na noční obloze, která byla ponurá jako častokrát v tomto ročním období, proplouval z dálky viditelný světelný bod. Ten byl naopak velice jasný, a proto byly i zřetelnější jeho šrámy a vrásky, jež za ten čas posbíral. Mezi stromy bez listů si v tichosti vykračovala mlha a její závoj nejistoty obklopoval vše, co se jí dostalo do cesty.

Z místa jakoby se vytratilo štěstí. Smutek a beznaděj se vtíraly do každého zákoutí, každé nory, do nedokonalosti kůry stromů, aby nakonec zasáhly i nás.

Ložnici domu, který tady, v panenské přírodě, postavili přistěhovalci z Anglie někdy na přelomu minulého století, osvětlovalo měkké a hřejivé světlo plamenů tančících v krbu, jejich stíny hrály po stěně na honěnou. V posteli francouzského stylu z dubového dřeva, mezi velkými péřovými polštáři, ležela mladá žena, jejíž vlasy prozrazovaly irský původ. Nejen na tvářích, ale i všude jinde na hladké kůži těla jí naskakovaly kapičky potu. Zhluboka vydechovala a určitě by mohla sfouknout všechn ten oheň v krbu, kdyby chtěla. Ona ale toužila jen po jediné věci, aby už byl konec toho všeho trápení. Kolem postele pobíhalo několik osob, jedna z nich, postarší žena s dlouhými bělavými vlasy, se znenadání rozkřičela, nastaly komplikace.

Rudovlasá kráska pomalu dovírala víčka a přestala vnímat nářek kolem sebe. Nechala se unášet prázdným prostorem bez barev a těch hřejivých plamínků...

Nahý muž, zřejmě běloch, se jako omámený snažil postavit na nohy. Nebyl tu žádný zdroj světla. Nevěděl, kde to je, ale postupným ohledáním zjistil, že se nachází v čtvercové místnosti bez dveří a jakýchkoli otvorů kromě jednoho. Z toho malého tunelu vystupovalo dlouhé lano. Bylo pokryté slizem a končilo k velkému překvapení na jeho břichu. Vyčnívalo z jeho pupku a tvářilo se jako jeho celoživotní součást. Nikde nenahmatal žádnou jizvu, žádný nepovedený kontakt mezi ním a tím zvláštním lanem.

„Haló!“ hlesl najednou a byl překvapen, jak pevným a jistým hlasem, který se všude rozezněl, promluvil. Jeho zvolání se odráželo od stěn a přerušilo ho jen kapání vody, kterého si ale předtím nevšiml.

„Tady!“

Ten nový, ale dobře známý hlas zazněl přímo za studenou stěnou s otvorem. Patřil ženě a byl velice laskavý. Zněl tak strašně povědomě, ale i když se snažil vzpomenout sebevíc, nic bližšího si nevybavil. Nemohl si vzpomenout na nic. Žena před tím v jeho hlase poznala taky někoho blízkého a už blíže nepátrala, o koho by mohlo jít, protože podvědomě tušila, že to bude marné.

Zjistili, že tu není nikdo z nich sám a zalil je pocit štěstí. Chtěli se obejmout, ale jejich jediným pojátkem bylo to podivné lano, které čím dál tím víc připomínalo překážku. Muž přistoupil ke stěně s otvorem a začal do ní bušit největší silou, jakou v té chvíli mohl ze sebe vydat. Ztrácel ale čas. Stěna byla pevná a čím větší silou do ní bušil, tím pevnější se zdála. Dostal nápad a okamžitě pevně uchopil lano přesně v místě, kde navazovalo na stěnu, a prudce zatáhl. Jeho oslizlé ruce mu sklouzly a ucítil neuvěřitelnou bolest, která mu projela celým tělem. Zařval a hlas mu přeskočil o oktávu výš. Slyšel, jak vedle zavřeštěla žena výkřikem ještě pronikavějším a plným bezmoci. Uslyšel ale ještě jeden hlas. V hlavě se mu

vynořil obraz mladé rodící ženy ležící v posteli s bílými polštáři a peřinami. Záblesk zmizel a on ucítil, jak se místnost zaplňuje ledovou vodou, jejíž dotyk bodal jako jehličky. Slyšel zmatené a zběsilé výkřiky zoufalosti z vedlejší místnosti. Nevěděl, co má dělat, byl jak smyslů zbavený. Nechtěl už znovu pocítit tu bolest, ale stejně tak nemohl poslouchat ten děsivý křik vedle, který pomalu utlumovala stále se zvedající voda, která již byla skoro u stropu. Ponořil se, uchopil lano a krkolomnými pohyby unavených rukou si jej obvázal kolem krku, a když věděl, že už se z toho nevyprostí, nadechl se.

Byl to velice zvláštní pocit, když mu ledová voda zaplnila plíce, chtěl se rozkašlat, chtěl se nadechnout, ale byl mrtvý. Jeho mrtvola se vznášela ve vodě stejně jako tělo ženy ve vedlejší místnosti, která ale z posledních sil zadržovala dech. Když už si byla jistá tím, že se musí nadechnout, a tím ukončí svůj život, jejich spojení – totiž lano, se přetrhlo a voda protékla otvorem pryč, jako když se vypouští voda z vany. Nezmizela všechna voda, jen tolik, aby se vytvořilo místo k tomu, aby se nadechla. Pak ale zmizela i ta poslední kapka, která se jakoby neviditelně vypařila a ona klečela na zemi, zhluboka vydechovala a plakala, což by nebylo vidět ani tehdy, kdyby tam nebyla nepropustná tma, protože byla celá smáčená. A pak ji obklopilo zářivé světlo, jehož intenzita stále stoupala, ale bylo ticho...

... Do nemocničního pokoje dopadalo jasné světlo skrze zatažené rolety. Léto už bylo v plné síle, stromy se vyhřívaly na slunci a stály v řadách tak, aby si navzájem nezacláněly. Dětský smích se ozýval ze všech stran a nesl se vlhkým vzduchem. Do ticha u lůžka promluvil muž.

„Takže budeme mít dvojčátka?!“ zvolal a něžně hladil ženu ležící na posteli.